Any segón.-II.ª Epoca - N.º 12

Dissabte 19 Gener 1924

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Pi, 11 . - BARCELONA

QUALSEVOL COSA ENS ACONSOLA, PERQUE ENS AFLIGIM PER QUALSEVOL COSA.—PASCAL.

LA CRISI DE L'ORGANITZACIÓ OBRERA

Es amb l'ànima dolorida com mai davant l'espectacle tristíssim dels darrers esdeveniments que agafem avui la nostra ploma.

Després d'aquests últims anys de fratricides lluites ferotges i autoritàries repressions monstruoses, després de tan terribles lliçons com, a preu de sang, hem tingut d'apendre, després d'haver vist esvair-se com un encastellament de matinals boirines l'estol imponent de l'organització, ens esforçàrem per auriolar la tràgica quotidianitat de la vida amb la claror d'una esperança suprema. Les nobles paraules de rectificació expontània que s'oien a totes les tribunes, els escrits plens de compunció i amarats de sinceritat —que volem creure no fingida—apareguts en tots els orgues de l'obrerisme, avalats amb les signatures dels homes de major representació i solvència, i, sobretot, la trista realitat de la situació actual, prou albiradora per tothom, ens feien viure amanyagant la falaguera il·lusió que darrera les belles paraules vindrien les nobles actituds i que de les propies cendres efímeres ressurgiria més potenta que mai, amb la nova ufanor d'una joventut nova, l'organització obrera. Superats els estrets dogmatismes i foragitats els homes d'història equívoca, imaginavem l'alçament formidable de l'ample exèrcit, ennoblit i capacitat, dels treballadors de Catalunya, per llençar-se coratjosament i definitiva per la inacabable ruta de l'ideal vers la conquesta dels seus alts destins i l'acompliment de la seva missió històrica.

Malauradament, les assemblees darrerament celebrades ens han enfrontat amb una realitat tot altra de la que ens feia cobejar el nostre optimisme ultrancer de lluitadors infadigables. I així, plens d'amargor, ens hem de demanar avui: Aquella dolça ilusió será només, eternament, una il·lusió dolça?. Es que estem condemnats a perpètua eixorquia? Hauriem de creure en la fatalitat d'una maledicció divina que gravités damunt les nostres testes pecadores?

En les caòtiques tenebres que ens envolten solament són visibles, escrites amb lletres de foc, les terribles paraules colpidores que Dante llegía a la porta de l'Infern:—*Abandoneu tota esperança...*

No és el nostre estat d'ànim fill de cap impressionabilitat subjectiva. Companys de tan neta història com el grup entusiasta que redacta a Manresa les vibrants fulles de *El Trabajo*, el comparteixen plenament.

* * *

Tres setmanes fa era dit a les planes de JUSTICIA SOCIAL: Anem rodolant follament vers un abisme insondable. Avall hem arribat—s'hi afegía—però podem enfonzar-nos molt més encara, si la reacció salvadora que s'ha manifestat en certs articles no trascendeix fins a certes actituds.

La cobejada reacció que il·lusòriament ens feia pressentir la noblesa del nostre anhel i la nostra fe incommovible en la bondat dels homes, no s'ha produit encara. Demà ja no hi serem a temps...

I cap a l'abisme, encegats, inconscients, inescarmentables, rodolem sense remei....

* * *

I bé; no volem pas nosaltres encoratjar escisions—que solament a la burgesia i a la reacció podrien afavorir—afegint llenya al foc per veure amb fruició malsana com s'entredevoren per la conservació de concupiscents hegemonies els qui deurien donar exemple d'abnegació i altruisme.

Es per això que ens abstenim avui de publicar els càlids articles emocionats que han arribat fins a nosaltres, escrits per benvolguts companys, portant necessàriament el que havia d'haver-se mantingut en el pla serè de les polèmiques sobre principis i tàctiques, al camp de les acusacions personals amb el raconte documentat d'ignominioses coses i abominables fets, de tothom coneguts. Prou sabem que no és d'ells la culpa, i massa coneixem el seu arborament ideal i l'austeritat total de les seves vides consagrades generosament a la causa del poble per compendre i justificar llur estat d'esperit en aquests moments d'abjecció i de cinisme.

Ens consta, amics, la veritat de les vostres paraules vindicadores, però, excuseu-nos sino publiquem avui els vostres escrits: hi ha formes de llenguatge que JUSTICIA SOCIAL no utilitzarà mai.

I així us diem: Companys, nobles companys, sapigueu sofrir en silenci. Serveu amb esquerp orgull la vostra dignitat d'obrers conscients i d'homes honrats, i no volgueu concedir l'honor de contendir amb vosaltres als qui no són dignes d'integrar la familia obrera. No deixeu abatre el vostre esperit per aquest furient vent de follia que ara s'emporta els homes, ni volgueu precipitar el curs dels esdeveniments fatals. Tingueu fe en vosaltres mateixos i en la raó que us ampara. Penseu que sobre la ficció i la mentida és impossible alçar-hi cap cosa duradora. Passarà el vendaval, s'esfondraràn tots sols els castells de fang, cauràn per ells mateixos els arbres amb les arrels podrides. I la vostra sublim abnegació i el vostre sacrifici heroic de les hores d'ara us donaràn allavors la màxima força per bastir sobre les runes d'un passat miserable el palau explendorós de la societat nova.

Confiem que els nostres lectors es faràn càrrec del esforç que realitza JUSTICIA SOCIAL substituint a darrera hora els articles suprimits per la censura, amb nou original aprovat pel censor.

La crisi industrial

El patró.—*Aquí teniu el darrer jornal. M'he quedat sense feina...*
L'obrer.—*Jo'm quedo sense feina i sense «quartos»...*

TEMES D'HIGIENE SOCIAL

La vergonya de l'Hospital de la Magdalena

Fa poc que la gran premsa saludà l'obertura de l'Hospital de la Magdalena destinat a les prostitutes sifilítiques i venerianes. Aquesta inauguració demostra prosperitat económica del Cos d'Higiene especial i per tant augment de la prostitució que és qui fa neixer els cabals. L'important avui és l'obertura a Barcelona d'un sifilicomi a l'hora precisa en que tot el món els ha anat abolint com a inhumans i nocius per la salut pública

En certa ocasió haviem aixecat la veu contra el règim excepcional a que estaven sotmeses les venerianes a l'hospital de la Santa Creu on quedaven recloses en una sala especial amb les portes tancades i barrades, sotmeses a una disciplina de caserna, privades de visites i de correspondència, obligades a treballar, no pel fet d'ésser prostitutes, ja que les prostitutes que ingressen en altres sales no estàn sotmeses a cap règim d'excepció, sinó pel sol fet d'èsser venerianes.

Això era senzillement considerar la malaltia com un delicte i el malalt com un delinqüent. Aquest sistema, que reposava més que en la tradició religiosa de l'Hospital en concepcions errònies dels autors del Segle XV sobre la trasmissió de la sífilis l'Administració sembla que ha emprès la tasca de reformar-lo fent-lo més lògic, més humà i més en consonància amb els coneixements científics del nostre segle.

Mentrestant, però, com per tots els mals hi ha sempre un pitjor, ha vingut l'Hospital de la Magdalena. Al sistema d'excepció ja existent hom hi ha afegit la publicitat, l'*affichage*, l'escàndol. A Santa Creu, hom podía anar-hi per mil afeccions diferentes, i la dona que hi entrava no sabiem, en veure-la entrar, si patía del fetge o dels ronyons, del pit o dels budells, mentre que entrar a l'Hospital de la Magdalena és fer declaració pública i notòria d'una malaltia avui per avui considerada vergonyosa.

Quina serà la prostituta malalta que de bon grat acceptarà que hom la conegui com prostituta i com veneriana? Cap.

El cos d'Higiene es veurà obligat a portar-les amb el cotxe cel·lular, o amb un altre cotxe o senzillament a peu entre dos policies i veurem parodiat camí de la Sagrera aquell famós espectacle de *Boria Avall!* tant freqüent uns quants segles enrera i tant cruament representat en la tela de Galofre Oller. Res no hi mancarà, sols l'ase que ja no pertany als nostres temps i l'agutzil que precedeix la trista comitiva prègonant el delicte als quatre vents.

Seria ja hora de desenganyar-se sobre els efectes d'aquests hospitals especials que, coneguts del públic com hospitals de venerians, tenen la virtut d'allunyar els malalts que deurien tractar-s'hi eternitzant d'aquesta manera els focus mòrbids en lloc d'ofegar-los. El sifilicomi significa la medicina dels prejudicis. Es la presó on la prostituta purga, com a delicte, una malaltía de la qual ja sofreix i de la que moltes voltes és ella la menys responsable. L'horror, la repulsió, l'odi que inspirarà és natural, ja que a ningú plau la presó i menys quan és injusta o immerescuda.

No parlem de les històries i llegendes de brutalitats corporals, de cel·les de càstic, de règims de fret i fam que han estat patrimoni dels sifilicomis de tot el món durant molts anys. Considerem-los com coses d'altres èpoques. Hi ha però un fet cert, una realitat tangible de la que cal parlar-ne: ens referim a la secuestració de les prostitutes que te lloc en aquests hospitals sense que cap llei l'autoritzi, sense que cap tribunal l'hagi dictada. Qui n'és el responsable? Quí compareixerà el jorn que una d'aquestes desgraciades dones faci una denúncia en forma davant d'un tribunal legal i competent?

Com si les portes amb sòlids forrellats, i l'alcohol, i la cocaina, i el sistema de vida del bordell, i la inscripció de la prostituta, no bastessin per mantenir-la encadenada a la prostitució.

L'Hospital especial de la Magdalena ve a coronar la degradació moral. Allí la prostituta tractarà sols amb prostitutes. La corrompuda i la neòfita s'hi trobaràn en plena promiscuitat les setmanes o els mesos necessàris per homogenitzar la classe, per tal que totes esdevinguin igualment incorregibles. La joveneta just caiguda en sortirà una perfecta prostituta després d'haver estat testimoni i objecte de la més despiadada lluita entre les velles prostitutes que se la disputaràn per tal d'aconseguir entrenar-la a llurs respectius bordells. I quan surti trobarà que el que l'espera al carrer no és precisament la Junta de Dames per a la Represió del Tràfec de Blanques sinó el somriure afalagador d'una arcabota.

Dr. Montanyá

Treballador!

Sigues digne de la teva condició humana!

Com a home, t'has de sentir ciutadà i laborar amb el socialisme per l'adveniment d'una societat millor.

Com a productor, t'has d'aplegar dins les organitzacions obreres, i treballar pel millorament immediat dels teus germans.

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

Un aspecte del problema del Mediterrà es la colonització de les regions septentrionals de l'Africa. Itàlia, rejovenida després d'haver realitzat la seva unitat, ha tingut la il·lusió de constituir-se en poder colonial. Espanya després d'haver perdut les Antilles i Filipines, cerca també la seva expansió a l'altra banda de l'Estret. I si dolorós és per Espanya contemplar el seu present i el seu pervenir a l'Africa, per a Itàlia, nació vigorosa i en general ben dirigida, no hi han pas millors auguris ni esperances.

Encara que llunyana, podem molt bè recordar-nos de la desfeta de Adorva, després de la qual Italia va suspendre les seves aventures colonials liquidant decorosament la desastrosa campanya d'Abisinia. Les multituds de Roma volien linxar a Crispí perque representava en aquella hora memorable el seny i la salut de la nació voluble i exaltadissa. Desgraciadament per a ella, Crispí no gobernava en 1912 quan Itlàia, volguent-se aprofitar de l'enfonsament de l'Imperi Otomà, va introduir-se a la Tripolitània i va començar la conquesta de l'immens desert on tants fills seus han trovat una mort trista i estèril.

Itàlia no ha de comparar-se amb Espanya. Si per a Espanya el problema del Marroc representa una questió vital; per a Itàlia, la Tripolitània i la Cirenaica són un mal negoci que en el pitjor dels casos no menaça ni compromet la seva vida, Per altra part, després de la guerra de 1912, Itàlía ha seguit un pla d'economia i de prudencia que li ha donat resultats excel·lents. Res d'operacions a fons; com els antics romans i com els francesos al Marroc, Argelia i Tunissia, ha adoptat la tàctica dels avenços curts, lents i sistemàtics. De mes, lluitant contra el poder de Turquia, Italia va conseguir des del principi a la Tripolitània la cooperació més o menys constant dels berebers antics enemics dels arabs. I ha conreuat amb èxit relatiu les rivalitats dels diversos grups tribals fent honor al principi ancestral del *divide et impera.*

A la Cirenaica la penetració va oferir des del començ dificultats mes greus i d'un altre ordre. El Senussi mantenía en tot el pais un poder i una força considerables. Després de la pau de 1912, el famós Enver va resistir encara molts mesos i quan ell va retornar a Turquia, Aziz Bey va continuar les hostilitats fins que Italia va entrar en la gran guerra. La expedició britànica de 1917 i la consegüent fugida del Gran Senussi va canviar els termes de la qüestió i va donar lloc al pacte de Sollum, primer d'una serie el resultat dels quals fou el reconeixement de la sobirania de Itàlia damunt la Cirenaica i l'assistència del Senussi en l'imposició d'aquesta sobirania mitjançant un subsidi.

Iàtlia, però, va romandre en el litoral sense cap domini efectiu sobre el pais. Quan l'armistici va deixar escorrer Itàlia dels camps de batalla europeus, algú va pensar en restablir el prestigi militar de la nació i inopinadament una força de cent mil homes va esser concentrada a Trípoli. El crit d'alarma dels socialistes seguit d'una campanya violent va frustrar aquell nou intent de demostrar la capacitat del poble italià per al desaslre. Una delegació àrabe va entretenir la diplomacia italiana la major part dels anys 1920 i 1921 conferenciant a Roma sense cap resultat pràctic. De sobte, Amendola, ministre de les Colònies en el govern que presidia Facta, va ordenar la ocupació de Misurata produint sorpresa i disgust entre els socialistes, els quals l'havien fins aleshores apoiat en la creença que era enemic d'aventures guerreres i de conquestes infructuoses. Amendola va justificar aquella operació amb la necessitat de lliurar la guarnició de Azizia assetjada feia temps i seguidament amb la excusa de repatriar els berebers refugiats va fer ocupar Nalut i el macís de Jefren. D'aleshores ençà continua la sangria amb major entusiasme des de que els feixistes son al poder i amb el règim d'excepció han pogut enviar forces de Italia en apoi dels régiments de negres d'Eritrea els quals unicament s'havia atrevit a sacrificar l'exministre Amendola.

De mes, el govern feixista ha denunciat els pactes establerts amb el Senussi ha expropiat la seva residència a Agedabia i ha obligat al Senussi i als seus a refugiar-se en el desert del sur i l'oest de la Cirenaica. Safi-ed-Din, proclamat emir de la Libia, sosté avui en els Sirtís una resisténcia formal contra els italians, privant tota conjunció entre les forces que operen a la Tripolitania i a la Cirenaica.

Hem volgut donar una idea dels precedents i de l'actual situació militar al objecte que el lector examinant el mapa pugui fer-se càrrec del minuscul succès obtingut per la Itàlia colonitzadora i guerrera després de catorze anys de constants sacrificis, Ara ens cal afegir que la Tripolitània i la Cirenaica son paissos misèrrims en els quals cap conreu retributiu es possible. Els càlculs més optimistes fan pujar a cent mil el nombre d'immigrants que tindrien qualque probabilitat de guanyar-se la vida en aquelles regions i encara hauria d'ésser amb la condició de sostenir un exèrcit d'ocupació d'un nombre igual d'homes sense el qual no hi ha cap seguritat de pau ni cap garantia per al treball. L'habilitació de la Badia de Trípoli es una empresa de milions, sense cap perspectiva de rendiment inmediata. Per a la Italia no ofereixen aquells extensos paisos cap pervenir favorable ni tan sols la d'encarnar una petita part de la seva abundosa emigració. . . . . cap govern s'atreveix a pendre la única resolució convenient, la d'abandonar una empresa minosa des de tots els punts de vista

El Mediterrà es per a França i Anglaterra un senzill problema de conservació d'un poder efectiu damunt la via marítima mes important del mon i de consolidació de llur domini de les úniques regions economicament aprofitables del nord d'Africa. Per a Itàlia i Espanya representa un cas d'asfixia i es en certa manera perdonable que l'asfixia ocasioni deliri i que d'aquest deliri en resulten perjudicats els nacionals d'aquests paissos i els infortunats moradors de les regions del Nord d'Africa, les més pobres de la terra. Cap govern, en el règim actual, pot evitar aquesta tragedia inútil. No mes un govern socialista podria afrontar amb garantia d'acert la solució d'un problema que . . . . . i . . . . corca i destrueix el cos més robust d'Itàlia. Es clar, però, que les causes d'aquest complicat i vast problema del Mediterrà desapareixerien automàticament amb la implantació d'un règim socialista, en tant,que s'agraven i s'aguditzen amb governs dictatorials i amb la supressió del règim parlamentari.

M. Serra i Moret.

El ressò d'unes paraules d'en Seguí

Quan la primera vaga de metal·lúrgics de Barcelona, en Salvador Seguí, des de la tribuna del Centre de Dependents, va assenyalar públicament i precisa la possibilitat d'una catàstrofe en les cases que avui s'ensorren al carrer de Salmerón, a causa de com s'han fet les obres del metro, *acabant la seva denúncia amb aquestes paraules: «que ho reculli qui té obligació de fer-ho.»*

I qui tenia l'obligació de fer-ho, o sigui els Poders constituits, ja es cuidaren de recollir els noms i altres detalls dels companys que intervingueren en aquell conflicte per a molestar-los o empresonar-los, mentre que l'ensorrameut denunciat per en Seguí, ve a dir-nos que no es feu res per evitar el que tothom sabia que tenia de succeir.

Els nostres lectors no han d'oblidar que aquest número de JUSTICIA SOCIAL ha estat revisat per : la censura militar :

DEL NOSTRE PETIT MÓN INTEL·LECTUAL

Misèria i servitud

Tristíssim és l'espectacle que presenta en *crescendo* pronuciadíssim el nostre món pseudo-intelectual. I si tenim la sort de poder mirar-lo desde certa distància immunitzadora, amb fredor de pura *especulació*, la seva migrada contextura augmenta, oferint als ulls esgarrifats una terrible organització de misèria. Arreu on girem la vista, un gris de mitjanía captaire ens deixa els ulls polsosos: baixesa d'esperit, manca de forts ideals, petites rancùnies, minúscules passions. Arreu gestes d'ira o d'irritació mal dissimulada. El propi triomf i la pròpia glòria—petita glòria de casinet de poble, màxima meta d'aquesta pobre joventut!—no es fia mai en la pròpia força o en el propi esforç sinó en la debilitat o en la supressió de l'enemic o del rival. Per això el mal del proisme resulta encara molt més desitjable que el propi bé. Però el més trist, el més lamentable d'aquest miserable espectacle és que el motiu últim, el motor màxim de totes les rancùnies i petites enveges en que es desfà la nostra pseudointelectualitat. Solen ésser les coses més ínfimes i insignificants: una col·locació de trenta duros o una acta de diputat.

El nostre pobre món pseudo-intelectual està ple d'engrut. Hi ha un clima xafagós de vulgaritat i xabacanería. Les fortes espiritualitats en fugen o s'hi ofeguen. Tota noble i serena ascenció s'hi fa impossible.

Si intentessim fer un breu anàlisi d'aquest estat lamentable en poques paraules senzilles s'enclouria potser tot: mitjania, impotència, manca de confiança en si mateix, en últim terme arrivisme, manca de *vocació*: interés hiperestèsic per la pròpia mitjanía, total desinterés per les coses de la Cultura i de l'Esperit.

I és que en la vida individual i col·lectica hi ha un moviment ascendent que vivifica i crea i un moviment descendent que mor i mata. Del primer en surten les més bellès formes de la natura i les màximes valors de la cultura. De la segona, la aniquilació d'aquella i els tòxics que acaben en definiva amb aquesta: sentiment baixos, males passions.

Sense força, sense superabundància de força, Veritat, Bondat, Bellesa, Religiositat... es fan impossibles: la moralitat es converteix en una hipòcrita careta, la ciència, en vana pedanteria, l'art, en pur amanerament o en *snobisme* segons el temperament o el capritxo pur, la religió en garantía de bones digestions.... L'home fort, animat de les grans ambicions humanes, no para la atenció en les minúscules baixeses del món. Tè quelcom per a fer, quelcom per a crear en el món tal com l'ha trovat. El seu moviment ascensional el priva de girar el cap enrera; la seguretat en la seva força li impideix cap sentiment malèvol envers el reste de les potències de l'univers. L'home d'esperit decadent, buides les rescloses de l'esperit, incapaç de tot gran propòsit i de tota sublim ambició, dominat per la mossegada dels cans rancuniosos, no veu en el seu semblant mès que l'enemic, en la natura, l'obstacle. Desitja una natura feble i un proisme dèbil i estúpit. Al toparse amb una personalitat vigorosa derivarà el seu verí reconcentrat cap a camins insospitats i amb traidoria li clavarà el fibló. Totes les males arts que sugereix la malevolència incapaç i hipòcrita li semblaran poques per a conseguir la aniquilació del seu semblant.

De tots els grans defectes es el més gran—i el més radical—li'mpotència. El bandit ple de força és capaç de correcció dirigint la seva corrent vital vers camins honestos. L'impotent és radicalment incorregible. El torrent desbordat és tal volta aprofitable per a moure unes potentes turbines; l'aigua estancada i miasmàtica no és bona per a res. Tot el que la toca s'infecta. No és solament inútil. Es infinitament malèvola. Així en l'ordre de l'esperit; l'home impotent és una pestilent infecció.

Potència és creació. Esperit fort és l'esperit creador que enfrontant-se amb el mon, li afegeix algun nou membre. El nostre món és, en efecte, en bona mida, creació dels grans esperits. Suprimim l'Esperit de sobre la terra i el món—si és que encara resta quelcom que en poguem dir món—será tot un altre. El Cosmos és una secular i mai acabada colaboració de l'Esperit humá. Desde el món de l'home de les cavernes fins al món de Einstein, de Tolstoi, de Cèzanne, de Debussy... hi ha un procés formidable de veritable creació de l'Esperit.

L'impotent, és a dir en aquest cas, l'home d'esperit vulgar, l'home sense Esperit, tendeix fatalment a passar de Einsten a Newton, de Newton a Ptolomeu, de Ptolomeu a l'home de la pedra tallada. Un veritable apetit cavernari li ofega l'esperit. En les seves mans naturalment aniquilaria la Cultura i en últim terme la Natura en el que té de mès estimable.

D'aquesta mena d'homes n'estan plens els cafetins dels nostres pobles, les cases de prostitució de les grans ciutats... i el que és bon troç mes trist! les nostres capelletes pseudo-intelectuals.

D'aquí el tristíssim espectacle a què aludiem de bon principi... I és que ni ha moltíssims que s'*escarracen fent versos* i si bè hi pensessin es donaríen comptе de que els reclamen amb tota urgència *mantes* botigues de *betes i fils*.

X. de l'Empordà.

Carnet d'un heterodoxe

Una resposta

Un home, com és costum, obra indelicadament en contra d'un àltre. I això encara, d'una voluptuosa manera en absolut gratuita *i sense motiu. Voleu més fidelitat als fets?*

L'indelicat normal, diu formulariament a la víctima:

—Perdoneu-me............ (grans mots educats)....... perdoneu-me,

El perjudicat, respon:

—Si no ho fés, seria tant indelicat com vós—cosa que em refuso creure de mi. Per ara i tant.

BRAND.

ELS HOMES D'AHIR I D'AVUI

Cabet

Es probable que aquesta secció de JUSTICIA SOCIAL no es limiti sempre a una fotogràfica narració de com, quan i en què consistí la vida dels biografiats. Per a millor enteniment i més gran profit dels nostres lectors, algunes vegades, s'intentarà una crítica realística, sumaria i breu,—arrancada a les valoracions actuals,—de les teories dels homes que es biografíin. Aquesta crítica, però, serà feta com deia Tàcit: sine ira et studio, *o sia amb la màxima imparcialitat possible en un home que no vol ésser joguina de les seves deferències i aficions. Això no vol dir gens que en aquesta secció de JUSTICIA SOCIAL, s'intenti refutar cap teoria dels biografiats.*

Cabet és famós pel seu Voyage en Icarie *(1840). Aquest* Voyage, *és una novel·la filosòfica, en la que exposa les seves teories comunistes. L'èxit fou tal, que Cabet esdevingué un dels caps més assenyalats del moviment democràtic i obrer. A Catalunya, hi hagué cabetistes que, degut al règim d'aquells dies, tenien de llegir-lo d'amagat, en reunions clandestines, que mudaven continuament de local. L'insigne inventor Narcís Monturiol, era cabetista, com ho eren altres homes de Catalunya, com hem contat en altre lloc.*

En el cèlebre Voyage en Icarie, *és descrit, fil per randa, un sistema social, en el que la terra, els instruments, les eines de treball, les matèries que han de treballar-se, etc., etc., són de la comunitat. Cada un dels associats té uns mateixos drets, perceb un mateix benefici i treballa un igual nombre d'hores, I així, com diuen els francesos,* de suite. *Tot plegat una variant del* falansteri *de Fourier. Sembla que els primers cinquanta anys del passat segle, eren propicis a aquesta mena de fantasies i aventures mentals. Potser mai han existit tants utopistes i pseudo-redemptors de la humanitat alhora. La figura de Jesus, encara feia goig. Car, és curiós d'observar que tota aquesta gran gent, en el fons, no feien altra cosa que cristianisme sense divinitat.*

Cabet, que havia nat a Dijon en 1788 fou cap d'una colònia icariana que el dia 3 de febrer de 1848 embarcà devers els Estats Units, colònia que no el tingué en sa companyia fins després de la seva derrota en les eleccions d'aquell any. La vila icariana de Manvo, prosperava, però no atenia, ni reconeixia, l'autoritat de Cabet. Aquest, una mica despitat se'n tornà a França, on va morir en 1856 d'un atac de feridura.

Cabet era advocat; havia estat governador general de Còrcega en 1830, d'on fou eixiliat per les seves idees republicanes. Fou diputat en 1834 i decidí d'exilar-se a Anglaterra on conegué al gran Robert Owen. Demés de l'obra citada és autor d'una estimable Histoire de la Revolution *(1840) i del personalíssim volum* Vrai Christianisme *(1846). Sa influència avui és quasi nul·la.*

Demòphil

De l'optimisme

CAPITOL XI

Les Valors negatives

Hom no tracta pas tan d'insensibilitzar-se respecte a l'il·lusionisme com de sensibilitzarse en el Coneixement; no pas de viure sense il·lusions, sinó de reconèixer-les en el moment de llur caducitat o desplomament, i de convertir-les en realitats. No pas de refusar-les com paperines buides, sinó de copçar-hi el mecanisme del símbol, de la convenció, de la falàcia, del miratge, en fi, de l'error. Sapiguer veure ben objectivament aquests accidents del Coneixement com a tals i incorporar-los-hi.

CAPÍTOL XII

La raó pura i alhora pràctica

El Pessimisme filosòfic engendrat pels sistemes idealistes, per la impossibilitat de copçar res de definitiu, per la transitorietat de la existència, pel trontollament de la llògica tradicional, (Il·lusions perdudes) és un pessimisme que en la seva avara limitació no repara la bella grandiositat d'aquest fluïr i fluctuar: la Intel·ligència en constant auto-superació nodrint-se sens treva en aquest mar il·limitat del Coneixement. Nodrint-se i acreixent-se; més rica desprès del desengany i la forçada renúncia que abans, quan vivia en plena il·lusió.

CAPÍTOL XIII

L'actitud estètica

Ço avantdit se resumiria, potser, així:

Negació de la Contingència.

O, més ben dit: Valor necessari, positiu i objectiu de la Contingència en la anatomia o economía del Coneixement.

Aleshores, el Coneixement devé una posició d'excelsa contemplació.

CAPITOL XIV

La vida inefable

Això ens acondueix a una espectaculació gaulteriana però sense la ficció, sense l'idealisme d'En Jules de Gaultier; espectaculació natural, en la qual tot se valoritza, fins la falsetat; una apetent absorció o assimilació del propi pessimisme perque és comprès, com una revelació ingènua de l'Univers.

J. Sacs.

LA LINIA 12 I LA 55

L'amor condempnat

Són, ell i ella, els protagonistes d'aquestes notes. Rés hi fá que gairebé no torni a parlarse'n. En resten els protagonistes perquè han sigut escrites a l'estimul del recort de la pobra malalta que empitjorant cada volta, no podia deixár de guanyarse afanyosament el jornal. Tant l'he vista, de retorn, molla encare de la suor del treball, que es glaçava amb el fret hostil de la plataforma devantera, contreta en una tremolor d'esgarrifança, que m'ha quedat en la memòria com un símbol dels dolors egoistament negligits.

Ell i ella foren constants tot l'hivern. D'on venien? No ho sé! Jo ja els trobava al tramvia. Quasi cada vespre. I el pensar-hi sembla que dona unitat, que arracera aquestes fulles disperses, comentari inútil d'injustícies que la societat banalment crudel, esguarda amb igual passiva indiferència que el rodolar de les fulles de l'arbre.

Que podrien dir-se, ell i ella, d'amor? Què en parlaven, era prou l'encesa il·lusió dels ulls, per a deixar endevinar-ho. Però amor és esperança, projecte de realització d'una felicitat durable; i cap esperança podia donar el rostre afinat, la tós seca, l'esguard febril de la treballadora resignada.

Ella devia ésser obrera de fàbrica; potser solament — una pobre escarraç. Humil, en la seva roba modestíssima, com únic abrig un mocadoret arnat de llana, impotent contra la màxima cruesa de la boira gelada. I la testa vincladissa guardava prou ficticia emoció de vida per a posar un somriure en els llavis prims i esblanqueïts, i encendre una flama incerta i feble en els ulls enamorats.

Ell tampoc era gaire fort. Treballador d'ofici artístic, pintor potser, o tallista, o guixaire, tenia aquesta mena de patina de tristesa que es posa sobre els que voregen el món de l'art, i en pateixen l'amargor i les misèries, sense abastar-ne mai, en la grisa monotonia del treball manual que els condemna a un lloc secundari, l'enlluernament de la glòria. Però que en reben un pàlid reflexe que segella amb una emprempta inconfundible, com d'una mena de seriositat cansada, la seva vida.

Possiblement, tots els somnis d'un art sols entrellucat en els recons dels tallers i en les paraules obscures de les teories, devia concentrar-los en la careta de nen de la promesa malalta, en el còs afinat gairebé asexual, en l'esguard amanyagador, en la flama febrosa de la noia arborada en la darrera il·lusió d'un amor. Somnis, només, que els plecs del front d'ell prou mostraven la comprensió del desenllàç crudel.

Tristesa infinida, representativa, de la parella que veia arrocegant pel tramvia el trist amor anèmic! Protagonistes simbòlics d'aquestes notes que voldríem ésser protesta viva, reacció de la raó davant les dolors, a la qual ells junyits a la dissort, no arrivaven... Perquè si l'obrera apareixia alegòricament, com una maternitat impossible, gastada ja de verge, ell semblava només poder oferir-li, enlloc de redempció i esperança, el defalliment i l'amargor d'una revolta, vençuda i resignada abans de tota acció...

GALDRIC.

EL PROGRAMA DEL LABORISME ANGLÈS

Les possibilitats de la lleva sobre les fortunes privades

I

En un dels darrers números de JUSTICIA SOCIAL el nostre gran «Apa» posava uns justos i atinats comentaris a la crítica que, sobre el programa dels laboristes anglesos, ha vingut fent, des de les pàgines de «La Veu de Catalunya» el senyor Cambó. Potser no hi serà de més que insistim avui sobre el mateix tema, procurant analitzar els seus conceptes. Veurem els sofismes que contenen però tal vegada descobrirem també alguns punts de vista interessantíssims sobre els quals els socialistes de Catalunya, faríem bé en rumiar un xic. Goethe ha expressat una de les coses més profundes que el pensament humà hagi mai concebut. Faust, pregunta al diable; —«Qui ets tu?» I Mefistófeles respon:—«Jo soc aquell que volent fer sempre el mal faig sempre el bè.»

Conegut és el punt principal del programa que els socialistes anglesos han enarborat en aquestes darreres eleccions; una retallada sobre les fortunes privades, no superiors a 5.000 lliures, com a mitjà d'eixugar tot o bona part del deute públic britànic, el qual va ésser enormement augmentat amb motiu de la guerra. D'aquesta manera podrien suprimir-se els fabulosos impostos que, per a fer front a les càrregues financieres d'aquest deute, es cobren avui del poble anglès. Rebaixant així el pes que plana damunt l'economía britànica tornaria aquesta a la seva activitat normal, el problema de l'atur forçós entraria per vies de solució i augmentaria el nivell de benestar de la gran massa dels habitants de la Gran Bretanya.

Si l'origen de les grans fortunes es troba generalment en una renda diferencial, en una valor produida no per l'individu sinó per la col·lectivitat, en un conjunt de circumstàncies favorables que s'han presentat amb absoluta independència de la voluntat de l'empresari, just és que el domini d'aquestes riqueses estigui en mans de la col·lectivitat i no en les d'uns quants individus. Preferible és que el tipus de vida de tots els habitants d'un país vingui augmentat en uns quants graus que no que resti estacionat en el mateix nivell però que, en canvi, el d'una minoria de privilegiats s'elevi en proporcions fantàstiques. Enfront d'aquella dita imbècil que sosté que gràcies al treball que proporcionen les disbauxes dels rics molts pobres poden menjar, cal afirmar que si existís un règim social millor que l'actual aquests *pobres* treballant, sí, però no jornades aclaparadores, podrien deixar de viure en barraques infectes, on sojornen amuntegats en companyia de la tuberculosi, podrien portar sabates en lloc d'anar descalços, podrien dur vestits en lloc d'anar coberts de parrecs, podrien menjar en lloc de patir fam, podrien rebre instrucció en lloc de viure submergits en la ignorància, podrien, en una paraula, esdevenir homes, en lloc d'ésser *pobres*. Es clar que aleshores, no podrien, ni voldrien tampoc, treballar per tal que la senyora A. pogués estrenar un vestit i un capell cada setmana; la família B. pogués tenir quatre automòbils i viure servida per dues dotzenes de criats ni el senyor C. pogués matar el seu avorriment de mil·lionari desvagat passejant-se amb un magnífic *yacht*.....

Més o menys explícitament quasi tots els defensors del règim capitalista reconeixen que el món d'avui està molt lluny d'ésser perfecte. Tots hi troben tares més o menys petites i els homes de bona voluntat no escatimen esforços en la creació d'institucions que puguin anar reformant-lo de mica en mica. Adhuc el senyor Cambó creu que la justícia teòrica de la solució laborista és innegable..., però, no hi ha manera de portar-la a la pràctica—segons ell—si vol arribar-se a les proporcions indispensables per tal que la lleva sobre les fortunes sigui eficaç. La dificultat estriba, afegeix, en la manera de transferir una part important, no de la renda, sinó del capital, dels particulars a l'Estat. Si els particulars, que vindrien afectats per la lleva, continua, tinguessin diners, crèdits o títols en quantitat suficient per a pagar-la, s'hauria establert ja després de la guerra, no sols a Anglaterra, sinó a tot arreu, una percepció directa sobre les fortunes privades per a liquidar les despeses de la guerra. I sobre el supòsit de la manca d'aquests diners, crèdits o títols, munta el senyor Cambó les seves afirmacions i exàmina diversos casos amb els que preté demostrar el caos, la confusió, la catàstrofe que es produiria a Anglaterra si els laboristes, una vegada encimbellats en el poder, fossin tan poc *pràctics i realistes* que s'entossudissin en voler encarnar en la realitat l'ideari que han defensat de l'oposició estant.

Els propietaris de finques rurals o urbanes, diu En Cambó, per a pagar l'impost sobre llur capital haurien de cedir les finques a l'Estat o les haurien d'oferir en venda. La primera cosa seria un desastre per a l'Estat; la segona hipòtesi provocaría una enorme depreciació de les valors immobiliàries pel nombre d'immobles que s'oferirien en venda.

Els industrials individuals que tenen invertida tota llur fortuna en la indústria són innombrables. Com pagarien la lleva sobre el capital aquests industrials? Si es desprenien de part de llur actiu industrial, (existències; utillatge, capital circulant) la seva potència productora restaría considerablement afeblida i es crearia per a la indústria britànica una crisi més greu que la que es tracta de remeiar.

Per a un comerciant la lleva sobre el seu capital significaria o una disminució de la seva potència comercial o la realització forçada d'existències, solucions les dues que produirien en generalitzar-se, una catàstrofe econòmica.

Unicament reconeix, el senyor Cambó, que en el rendista, i principalment en el rendista que té títols del deute de l'Estat, la lleva sobre la fortuna pot fer-se sense altra repercusió que la de l'empobriment individual dels que en foren afectats.

* * *

El senyor Cambó s'amoïna doncs per què no veu amb quina moneda, els afectats per la lleva sobre llur fortuna, podrien satisfer-la. Evidentment no la podrien pagar en moneda metàl·lica ni tampoc en bitllets de banc, en un nombre moltíssim major de casos dels que el senyor Cambó suposa, podrien pagar-la en títols del deute públic anglès. No és aquest el que es preté eixugar? No és per a atendre al servei d'interessos i amortitzacions d'aquest deute que el poble d'Anglaterra es veu aclaparat d'impostos? Doncs, senzillament, que paguin amb aquests títols. Sí, díu En Cambó... però, és que els que en son llurs amos són només uns quants rendistes que no pesen gens en el conjunt del capitalisme anglés. I aquesta afirmació, la meu judici, és senzillament una habilitat.

No; no és cert que la immensa majoria dels títols del deute públic anglès (que és senzillament enorme), estigui en mans d'una modalitat determinada de capitalistes i que els individus que constitueixen les altres modalitats del capitalisme britànic n'estiguin completament desproveïts. El que és cert és que la majoria dels individus que integren cada un dels sectors del capitalisme, posseeixen bones quantitats de paper de l'Estat... capitalista.

Els emplea̧ts de Banca i Borsa veuen sovint com grans propietaris de finques rurals o urbanes, grans industrials i grans comerciants no es limiten a tenir llur patrimoni familiar constituit per cases, fàbriques o negocis, sinó que invertéixen fortes sumes en l'adquisició de deute públic. Sovint, els capitalistes, compren també fortes quantitats de paper de l'Estat en espera d'una ocasió per a invertir aquells diners en altres negocis. El senyor Cambó, que no és empleat de banca però que és un gran advocat... dels rics, i rep per tant llurs confidències, disposa d'elements per saber que això darrer és veritat.

R. Ràfols i Camí.

Aquesta fulla és un camp obert, i accepta la col·laboració de tots els homes d'idealitat generosa. Dels articles signats en són responsables llurs autors.

: Les grans controversies. - Socialisme i Sindicalisme :

JULES GUESDE

La acció política no és suficient

Es que, contrariament al que alguns pretenen, jo no he subordinat mai la emancipació del proletariat al seu adveniment electoral o legal. No he deixat mai creure un sol minut als treballadors, sigui en la meva propaganda general, sigui en les campanyes per defensar les candidatures dels nostres camarades, que el dret electoral fos suficient per alliberar-lo. L'any passat encara, a Roubaix, durant tot el periode electoral jo he estat repetint que *les eleccions només són un medi d'organitzar el proletariat:* són les seves grans maniobres. Amb elles pren consciència i mesura de la seva força al mateix temps que s'acosta a la posició que ha de conquerir, fins que, sota l'empenta de dos, de tres i de quatre milions de vots, plé de confiança en ell mateix, li dongui el cop de gràcia final, fent jugar el seu dret a la insurrecció, acomplint la seva revolució inelubtable. Es aquest el llenguatge que jo he parlat sempre per tot arreu.

Si seguelxo demanant al sindicalisme «que es basti tot sol» i menysprei el socialisme com si només tingués avui en dia una raó d'ésser electoral, quins són, fora de la vaga general, els seus medis d'acció? Després d'haver donat la paraula a En Felleutier, em dirigiré a En Latapie. I heu-aquí textualment la seva resposta: «El sindicalisme emplea per arribar als «seus fins—que no són ja solament la «defensa obrera i el millorament de «les condicions obreres; vos heu dit. «Lagardelle, que es tractava de l'a«franquiment del treball, de la nova «societat a instaurar!—emplea, dic, «per a arribar als seus fins... el *boy«cott*, el *sabotatge*, les vagues parcials.»

Aquestes són les armes—les vostres úniques armes—amb les quals teniu la pretensió de transformar la propietat i la societat! Es amb això que creieu fer la economia de la conquesta de l'Estat, obstruir els canons enganitats contra vostre i impedir que disparin contra els treballadors els fusells d'altres treballadors vestits momentàniament de soldats! No ès sobiranament ridícol? I amb tot, al fons del vostre arsenal no hi teniu res mès.

La transformació social

Peró vos mateix m'heu dit—no ho he pas oblidat—: Si demà per un cop de vareta mágica, el poder cau a les vostres mans, esteu segur, per medi d'aquest Estat, instrument d'opressió i no d'alliberació, de poder operar la transformació social? Des de quan, Lagardelle, m'heu sentit sostenir que si, per miracle, un grapat de socialistes arribava a posar la mà sobre el govern, bastarien per a afranquir, fora d'ella mateixa, la França obrera i pagesa? Es que tota la nostra propaganda des de més de trenta anys no protesta pas contra una tal presumpció? Que fem nosaltres—és pot dir exclusivament—des de la *Commune*? No és pas organitzar, organitzar encara, organitzar sempre, no solament als de la fábrica sino als de la terra, en vista precisament d'aquest moment psicològic, convençuts com estem que només ès amb la mesura en què la consciencia socialista s'haurá desvetllat i el món del treball s'haurá organitzat professionalment, que podrá reeixir el moviment revolucionari? No solament hem pensat i hem parlat sempre així, sino que, encara que no en la moció forçosament escurada de la Dordogne, almenys en la moció més explícita del Nord, a Limoges, l'any darrer es declarava expressament que el paisatge de la societat capitalista a la societat socialista s'operarà tant més depressa i tant més fácilment «com més potentament estará constituida per oficis la classe obrera i habituada així a l'acció comuna».

Imagineu-vos tots els obrers minaires agrupats en un vast i únic sindicat, d'altres Sindicats, corresponent a les diferentes branques del treball, industrial, comercial i agrícola, englobant igualment la totalitat dels obrers de l'oficl, i vegeu com, amos de l'Estat, devé possible d'avui a demà, d'acabar amb la propietat capitalista, nacionalitzada o socialitzada i remesa als treballadors organitzats i associats per la seva explotació! No hi ha cap dubte, que pel contrari, amb la manca d'un proletariat preparat així, tot esdeveniment que ens duguès al poder ens deixaria més o menys impotents. Qué voleu? Jo no tinc pas la revolució social a la butxaca,—ni vos tampoc. Mai no he dit als treballadors que basti, per que ella sigui, reemplaçar En Clemenceau o en Fallières per un dels nostres. Ela he dit sempre el contrari, que no és factible i que no es fará, només que amb la mesura amb què ells sabrán, o voldrán, o podrán... Així, encara d'aquesta banda, la vostra crítica no m'afecta.

Traspassant després la frontera, transportant-vos a Anglaterra, a Alemanya, etc., heu invocat, sempre contra la moció de la Dordogne—i jo dic, realment al seu favor—l'estat sindical d'aquests diversos paisos. Un milió i mig de «*trade-unionistes*» aquí, dos milions de sindicats allà, això no compta per vosaltres, pel vostre sindicalisme, que, ho reconec, no té res de comú amb aquestes formidables organitzacions obreres.

El vostre sindicalisme

El vostre sindicalisme, el que vosaltres afirmeu en contra nostre, és d'una espècia molt original. Es distingeix de tot el que existeix a l'estranger pel fet que gairebé no té cap obrer associat, o poc s'en falta! Jo us repeteixo que la caracteristica—vosaltres dieu, la superioritat—del sindicalisme francés, tal com el preconitzeu, és que no té ningú darrera d'ell. I jo ho provo. Si jo resto, per exemple, de la Confederació General del treball, els nostres 60.000 associats del Nord que, encara que hi estiguin adherits, no són pas dels vostres i no esperen pas ni del *sabotatge*, ni del *boycott*, ni de la vaga parcial o general, l'afranquiment del treball; si faig la mateixa operació per la Federació de Ferrocarrils, per la Federació nacional dels Minaires, per la Tèxtil, per la Federació del Llibre, per la dels Mecànics que acaba de tenir el seu Congrés a París i que no está pas amb vosaltres, no ho ignoreu pas, que us quedarien com a forces organitzades?

I com cap d'aquestes organitzacions no és sindicalista en el vostre sentit, la demostració queda feta en xifres, del que jo anticipo: que allò que classifica i jutja el vostre sindicalisme dins el moviment general del món sencer, és la seva absència d'afiliats.

EDUARD VAILLANT

Necessitat de la Unió Socialista

Contrariament al que creu Lagardelle, per a mi, la formació del partit Socialista i la seva unitat, són un element tant essencial com la formamació o unitat sindical de l'acció total, emancipadora, del proletariat. I diré, contrariament al que ell ha exposat, que el Partit Socialista és un veritable partit de classe, el partit del proletariat i de la seva emancipació; car els membres del partit són socialistes en igualtat de títols, sigui el què es vulgui llur origen, tant si són *desclassats* econòmicament o per voluntat, com si són obrers. El que és cert, és que els obrers que pertanyen directament a la classe obrera o els *desclassats* que han vingut a incorporar-se dintre del proletariat militant per a lluitar contra la classe capitalista, tots ells estan en les mateixes condicions, units per al mateix combat. I si per atzar s'en trobès un que no estigués en aqueixes condicions morals i que seguís una altra política, seria un traidor amagat al qual caldria desenmascarar. Per conseqüent, el Partit Socialista és veritablement un partit de classe; la seva lluita política és essencial, tan essencial com la lluita corporativa, econòmica, amb la qual es combina per a un efecte total.

. . . . . .

No tinc necessitat de dir res més sobre la nostra interpretació de la valor del paper del Partit Socialista. No és aquí on podem discutir allò que per nosaltres és la evidència, la raó i el fet de la nostra existència, és a dir, si el Partit Socialista és una necessitat: El Partit Socialista i la seva acció política són una conseqüència inevitable i absolutament necessária de la lluita del proletariat contra el capitalisme que, *sense Partit Socialista, no té possibilitat de lliurar l'assalt que destruirà la dominació de la classe capitalista.* CAP DE LES ACCIONS QUE ARRANJEM NO POT ESSER ELIMINADA; TOTES SÓN BONES I NECESSÀRIES. Crec que el parlamentarisme mateix, actualment, en l'evolució de la societat, és un moment necessari del seu desenrotllament i que és tant absurde minvar-ne com exagerar-ne la importància. Crec que, per conseqüent, no ens podem abstreure ni de la lluita parlamentària, de la lluita electoral, ni de les altres lluites.

Comprenc per altra banda que correlativament i a conseqüència dels esdeveniments, el desenrotllament del Partit Socialista ha tingut un caràcter particularment parlamentari i electoral, com a resultat inevitable de la evolució política i social. No cred que això sigui indefinidament durador: és un moment més o menys llarg, però necessari del desenrotllament. Estic convençut que, en canviar les circumstàncies, i en fer-se més agut el conflicte de les classes i dels partits, el Partit Socialista pendrà, com correspongui, un caràcter més revolucionari. I quan aquestes circumstàncies arribin, veurem, des dels parlamentaris als militants, una munió de soldats de la causa revolucionària que lluitaràn amb tot braó, junt amb els sindicats, per l'emancipació obrera.

La força revolucionària del Sindicat

Peró els sindicats, contrariament a l'afirmació de la moció de la Dordogne, no són per ventura tan una força revolucionària com una força corporativa? Per cas són altra cosa, els sindicats, que l'organització pura i senzilla d'obrers que volen oposar-se al patronat per a assolir el millorament, de dia en dia, de les condicions d'existència i de treball? Justament el fenòmen particular i característic del desenrotllament actual és aquest: que el sindicat ha esdevingut una altra cosa, ha esdevingut alguna cosa més que això. Ha romàs el que déiem, perque realitza una acció constant i necessària que el recruta, el desenrotlla i l'exerceix; existeix per sòn propi recrutament i per ell s'obra a la corporació. Peró dins les condicions de la societat actual, en la que el conflicte de la classe patronal i de la classe obrera s'ha accentuat i s'accentua, el Sindicat ha esdevingut al mateix temps un element revolucionari essencial. Diré el que ja he dit fa dos dies, i és que per a l'acció total del proletariat i dins aqueixa mateixa acció, si per les circumstàncies del moment, el Partit Socialista ha pres un caràcter més aviat electoral i parlamentari, ha resultat que, pels seus elements més actius, el sindicalisme ha pres i ha degut pendre un caràcter més sensiblement i mès particularment revolucionari. Com que el Partit Socialista és d'essència revolucionària, caldrà, davant d'aquest canvi de funcions, que una evolució interior produeixi la unitat d'acció militant del proletariat, la forma orgànica de la qual serà determinada per l'esdevenidor.

La influència mútua

Vosaltres recordareu els fets, recordareu els actes que han caracteritzat l'acció revolucionària de la «Confederació General del Treball», i a desgrat dels fracassos que poden haberse produit, aquella admirable manifestació del primer de maig de 1906 que fou un nou punt de partida d'agitació per la jornada de vuit hores i per la organització del proletariat. Fou amb el concurs socialista que es realitzà aquella campanya comú i admirable. Es evident que quan la classe obrera, cada vegada més conscient no solament de la seva situació, sinó de la recerca dels mitjans necessaris per a emancipar-se definitivament, accelera la seva propaganda i la seva activitat, ha de donar per força, per mitjà dels seus elements més conscients i militants, una suma d'esforços revolucionaris, i ha de posar en joc, en un joc que els fortifica i els perfecciona, tots els seus modes d'organització. El sindicalisme ha devingut una força particularment revolucionària. Cal reconeixer als elements inspiradors de la C. G. T. el mèrit d'haver-hi contribuit abastament. Pel meu compte, ho faig constar, tot planyent-me que hi hagi en la situació actual, il·lusions; rancúnies velles, mals entesos particulars o personals i, a vegades, encara que cada dia menys, fets tan de dolore com els atacs de qué s'ha parlat. Tot hi fent-ho constar, considero que els directors i inspiradors de la C. G. T. han tingut a l'ensems que el sentit molt clar de la evolució social actual, el de la seva conseqüència necessária, que dóna un caràcter i assenyala un paper revolucionari als Sindicats. Aquests inspiradors han tingut un concepte molt clar o evident de la política que calia seguir i han estat, per conseqüent, els motors entrenadors de la C. G. T. cap a un sentit revolucionari. Certament, els Sindicats obrers en llur conjunt i per llur recrutament, són associacions en les que hi ha elements diversos, elements corporatius, que hi han entrat simplement per una necessitat o per una feina corporativa. Peró els esdeveniments, els conflictes económics i socials determinen les condicions d'acció *sempre noves* que, tan en la C. G. T. com en el Partit Socialista, permeten la influència i l'entrenament dels elements individuals més intel·ligents i més actius, en el sentit de l'evolució i de la seva acceleració revolucionària.

Aquest número ha passat per la censura.

Si ets conscient veuràs clarament el camí del teu deure:
Com a home, has d'ésser socialista.
Com a obrer, sindicalista.

VEUS SINDICALISTES

ELS PRESOS!

Els presos. Heus-aquí dues paraules que tenen sempre la virtut de conmoure el poble, i que tantes demostracions magnífiques i actes exteriorizats al carrer ha ocasionat, molt especialment en les etapes de sindicalisme per nosaltres viscudes.

Esperits subtils, o massa sentimentalistes, a manca d'altra millor activitat, vegeren en la delicada missió d'ocuparse dels presos, un ample camp on poder desplegar constantment les seves inquietuts de rebels, i, coneixedors de la innata i mai negada sentimentalitat del poble, varen fer dels presos la senyera que a tantes jornades gloriose l'ha portat, i que va arribar a ésser l'espant dels governs. A nosaltres, però, ens ha quedat el dubte de si no varen ésser estèrils, i fins de contrari resultat i tot, en allò que fa referència a la vida i seriositat dels sindicats a Catalunya adherits a la «C. N. T.», en els rengles del qual jo he militat sempre.

Nosaltres sabem el que representen els presos, i diem que tot el que es fassi per a ells será sempre poc; que no recordar-se dels presos socials i polítics, es negar plenament la nostra qualitat d'homes que s'interessen per la marxa de la societat, i l'anul·lació voluntària de nostra condició de lluitadors d'ampla espiritualitat per les idees de progrés i llibertat. Sabem que hi ha presos i que és precís que en les nostres organitzacions n'hi hagin, ja que el dia que no tinguem presos, serà que no existirán organismes socials, o que haurán entrat en la trista categoria de la *bona gent.*

Però, fer dels presos continuadament l'únic pretexte per a moure les forces organitzades, com massa s'ha fet, no direm que sigui abusar de la nostra sentimentalitat, que cosa honrada és demostrar sempre els propis sentiments, però semblarà que hom manca dels amplis horitzons necessaris per a conduir forces potents i estols admirables.

Reclamem a tothora els nostres presos; treballem pels presos, no els abandonem mai, que ells són carn de la nostra carn.

Però que en les futures actuacions no siguin mai un entrebanc per la marxa vers la conquesta d'aquell règim d'equitat i de justícia pel qual precisament sofreixen a la presó els companys caiguts en la lluita.

J. Balagué Baró.

Per excès d'original d'actualitat inajornable ens trobem obligats a ajornar la publicació de la nostra acostumada "Pàgina Literària" i "Noves i documents".

Els nostres lectors se'n sabran fer càrrec.

LA INTERNACIONAL

Estimar el Socialisme i no concebir les seves essències internacionals, fóra el més gran dels absurdes. En el mateix instant que es produía en el cervell humà la volició generadora de la més alta idea d'emancipació i de llibertat, quedaven arrasades les fronteres i resseguia la terra la més potenta onada de germanor universal. Allà on hi havia un home, hi havia un germà en la carn, pero allà on hi havia un socialista hi havia una mateixa flor de pensament i una antena viva de receptibilitat i compenetració.

«Proletaris de tot el món, uniu-vos», fou el crit llençat per l'alt i gloriós Profeta. Uniu-vos en el pensament i en l'acció. Vulgueu ésser tots un, ja que de fet ho sou i res pot impedir la identitat de ço que us esclavitza i dels mitjans que us calen per a redimir-vos totalment. Escolta, medita i profunditza sobre aquest crit, tu que no t'has pogut convèncer de la universalitat de la humana tragèdia. Eleva la teva visió, tu que no veus res més que els problemes immediats, personals o exclusius de la teva pròpia col·lectivitat. I entrega't, entrega't sense cap recança a l'abraçada suprema que et brinda el proletari a tot el món, l'home que estotja el secret de la justicia i en companyia del qual podràs salvar-te.

La Internacioual neix a l'instant que neixia el Socialisme concretat en la fórmula simple i vital de la lluita de classes. En 1862, els obrers, per impuls propi, varen fundar a Londres la «Unió internacional». Les primeres corporacions de treballadors sentien, bon punt començaven a actuar, la necessitat de relació constant amb els obrers d'altres paisos. La relació va crear la cordialitat i la cordialitat va establir la més profunda compenetració. Per això un any després celebraven amb gran èxit la *Festa de la fraternitat*, i al cap d'un altre any, al «Saint Martin's Hall» de Londres, fundaven definitivament la Internacional Socialista.

Qui no s'imagina i representa aquells homes del Consell Central provisional posseits del poder de la idea que anava desplegant-se cada dia per les naus del seu pensament i anava invadint la terra amb la potència irrefragable del sol de la més pura veritat! Però Marx vencia i triomfava, perquè, entre tots, era ell el que penetrava els enigmes de la idea i coneixia el seu abast infinit. Per això en el primer Congrés que va celebrar-se, (Ginebra-1866), el pensament de Marx fou el pensament dels delegats dels milers de treballadors que s'havien ja agrupat entorn de la Internacional, la qual tenía per divisa «el dret al treball, la organització pels obrers com a instrument d'acció, i com a fi, la revolució social.»

La vida de la Internacional fou activa i fecunda com demostra els seus Congresos de Sorsana en 1867, Brussel·les en 1868, Basilea, en 1869 i Ginebra en 1871. Més de dos milions d'afiliats la integraven. Però en el Congrés de 1872 a La Haya, va dividir-se, fins que al cap de deu anys va poguer-se refer més vigorosa i més extensa que mai. En prova d'això, basta dir que en els Congresos esmentats s'hi reunien 50 o 60 delegats, representant deu nacions, en tant que els dos Congresos de Paris de 1889, les dugues fraccions varen reunir més de 900 delegats, dels quals, 381 constituiren el Congrés dels marxistes representant vint i una nacions.

L'any 1914, el crim inevitable de la guerra europea, va ferir de mort la Segona Internacional. Quan les furies corrien desencadenades per la terra, l'abraçada germanívola dels obrers quedava desfeta, però els braços extesos damunt de l'apilotament sinistre de morts i mutilats eren la suprema esperança de la humanitat tota. Aquells braços havien de trobar altres braços i havien d'estrenyer novament al germá—igualment dissortat—al qual els suposats interesos nacionals l'havien col·locat, també per força, a l'altra trinxera. Quins dies aquells, quan la premsa del món anunciava que els soldats d'un i altre bàndol eixien alarats de les trinxeres i corrien a abraçar-se desprès de l'horrible carnatge! Com rebrotava la planta exquisida de la Internacional malgrat les runes que s'havien apilotat sobre la terra generosa! Com retornava la imatge augusta de la Internacional Socialista a sostenir la fè dels homes en la pau i la fraternitat futures!

L'any 1923 ha vist la ressurrecció esplèndida de la gran familia unida, cantant de bell nou l'himne excels de l'amor i de la solidaritat socialista per damunt de plets nacionals i de competències i rancunies capitalistes. La gran sardana de pobles torna a donar vida i color a la terra ex-hausta i marcida. Quin goig llegir aquella llista de delegats al Congrés socialista d'Hamburg representatiu de la Lliga de Nacions! Amèrica del Nord! Armenia, Alemanya, Austria, Txecoslovaquia, Polonia, Bèlgica, Bulgaria, Dinamarca, Danzig, Estonia, Espanya, França, Finlandia, Gran Bretanya, Holanda, Hongria, Letonia, Luxemburg, Lituania, Irlanda, Noruega, Rumania, Suecia, Suissa, Iugoslavia, Poale Sion, Georgia, Uterania i la Rússia, representada pel Partit socialista revolucionari. Trenta nacions a les quals s'ha unit després l'Argentina, com aniràn sumant-s'hi tots els pobles on hi han forces socialistes organitzades.

La Internacional rediviva aixeca la bandera amb vigor jovenívol i crida a tots el pobles a la unió feliç i perdurable. La Internacional no vol que cap poble sofreixi en els seus drets, renuncii la seva personalitat, ni perdi la llibertat de disposar de si mateix. Vol llibertat i unió. Vol consciència i germanor. Vol que el Socialisme sigui allò que está destinat a ésser: el sentiment de justicia i de pau estrenyent en una massa única el cor dels homes disseminats per la terra per a que se senti un sol panteig i un sol ritme que anuncii als astres de l'espai l'assoliment de la humana ventura.

En aquests dies foscos i tèrbols girem els ulls esperançats envers Londres, la gran metròpoli, la seu de la Internacional Socialista a Londres i la Internacional Sindical a Amsterdam resplandeixen com dugues antorxes potents i inextingibles cridant als nàufregs de l'ideal, assenyalant la ruta a les blanques veles que porten el tresor de les sublims reivindicacions humanes. Obrers de Catalunya, no us perdèu! Homes de cor i d'ideal, que surti de tots els indrets d'aquesta terra el crit expontani, poderós, unànim:

Visca la Internacional Obrera!

Visca la Internacional Socialista!

Visca la unió dels treballadors!

Als suscriptors de fora

El manteniment d'un periòdic com el nostre comporta un sacrifici constant. L'anormalitat actual fa més dura encara la vida de JUSTICIA SOCIAL.

Preguem a tots, vivament, vulguin ajudar a l'èxit de la nostra obra remesant-nos l'import de les suscripcions que s'ens deuen.

Què fas pel millorament de la nostra societat? Com contribueixes al manteniment de la premsa socialista i obrerista?

Les dolces velles llegendes

No sabem com, ha arribat a la nostra redacció una lletra amb l'adreça il·legible, contenint original d'impremta, i que l'autor, segurament, destinava a altres planes que les del nostre hebdomadari. Impossibilitats de donar-li la destinació deguda, per la raó adès esmentada, el transcrivim a continuació, aprofitant l'avinentesa que l'atzar ens porta per palesar una vegada més l'ample esperit tolerant de JUSTICIA SOCIAL, respectuós amb totes les creències:

Els tres reis d'Orient

El món está tan horriblement trasbalçat per l'onada monstruosa del liberalisme que ja ni els mès sòlits principis de l'orde social —Pátria, Religió, Propietat, Família, Autoritat— es mostren segurs. El corc nefande del racionalisme arriba a rosegar la massa fins ara impenetrable de les creències més dolçament compactes. El pecat ens sotja per totes bandes. El lliure examen será aviat cosa tan corrent com els examens lliures. Aviat, si volem conservar una engruna de la salvadora fe dels nostres pares, no tindrem altre remei que servar les nostres filles i les nostres mullers en el pur analfabetisme. quina fulla escrita podriem posar tranquilament, avui en dia, en llurs mans ignoscents?

La mateixa censura eclessiàstica, Deu me perdó!, devé menys rigurosa que la censura militar. Al pas que anem, les coses mes llicencioses, duran també llicència de l'Ordinari. Els noms i les dites dels heretges son retrets amb respecte per la bona premsa. Però, és qué, a hores d'ara, pot parlar-se, a dreta llei, de "bona premsa?„ Quin és el diari on, maliciosament velada, no espurnegi l'heterodoxia volteriana? No és mil voltes més funesta que la dels diaris impietosos i ateus, l'obra d'aquests periòdics, aparentment religiosos, que porten la traidora i corrosiva metzina del dupte a les ànimes senzilles dels confiats lectors? Induptablement.

I bé; volem avui cridar l'atenció del públic sensat sobre el canvi sofert per "La Publicitat" des de que —per respectables motius de salud— són fòra de Barcelona alguns dels seus més assenyats redactors. Es amb veritable escàndol que els catòlics sincers llegiren l'engranall d'heretgies que s'escrivien en lletres de motllo, en el número del diumenge passat, diada de l'Epifania. Sense esmentar l'editorial, *on s'al·ludia irònicament als llibres sants,* hi fou inserit un article, amb el títol assatz expressiu de "Els Reis d'Enlloc", enterament consagrat a enterbolir i desmaterialitzar amb boires de llegenda la personalitat concreta i palpable dels tres Reis d'Orient, convertint-los en pures figuracions simbòliques! Melcior, que duia l'or de les terres de Nubia; Gaspar, rei de Tarshisch, que duia la mirra etiopiana; Baltassar, portador de l'encens litúrgic, convertits en els Reis d'Enlloc!" Uns Reis —es diu allí— que ningú sap d'on venien, que tothom ignora on van anar!"... (!)

I què no se'ns digui que es tracta d'una *coquille* o d'un cas d'ignorància, perquè la mala fé no pot mostrar-s'hi amb major evidència. Es possible d'admetre, en efecte, que entre un cos de redacció integrat per historiadors, humanistes, clergues i fins teòlegs, no hi hagi ningú que sàpiga el que és sabut de tothom, és a dir, que les miraculoses reliquies dels tres Reis d'Orient són gelosament conservades en la Catedral de Colònia, per confusió de maliciosos i descreguts? Es inconcebible que cap dels redactors del documentat periòdic no hagi visitat la capella del tresor i no s'hagi extassiat contemplant, encerclada d'eviternes lluminàries, la marmoria arca meravellosa, exornada d'or i gemmes preciosos, que estotja les sagrades despulles. Amb quina compunció, a la fi d'un romiatge remot, no arribavem nosaltres a postrar-nos devotament davant les misereres closques santes en que l'irreparable ultratge del temps, per exemplar humiliació de la humana vanitat ha convertit els cranis un jorn sapients i poderosos.

Els fets són aquests: La emperatriu Elena, mare de Constantí el Gran, per un ocult designi de la divina Providència, descobrí a Orient el sepulcre dels tres Reis Màgics o Magicians, que aquests són els dos únics adjectius que la nostra llengua ens permet honestament d'aplicar-los. Els venerats esquelets foren trasladats a l'Església de Santa Sofia de Constantinoble—*fi fian documents indiscutibles acreditatius d'aquest trasllat*—on romangueren fins a la fi del regnat de l'Emperador Manuel, el qual concedí al bisbe Eustorgi el transferiment de les religuies a la seva Catedral de Milà. Quan l'emperador Frederic, l'any 1164 conquerí aquesta ciutat s'endugué, com més preuada joia, la triple reliquia secular, i aquesta, de la milanesa, passà, solemnialment a la catedral de Colònia, per reial donació a l'arquebisbe Reinal. L'arca mirífica que la guarda encara, fou construida pels millors artífex del temps del seu successor Felip von Heinsberg.

Davant d'aquestes proves, quína por ens poden fé, aquestes "esterilitzades eines de la ciència„ que al·ludeix maliciosament l'articulista?

Qualsevol dia, tal com van les coses, no ens meravellaría gens ni gota veure a les planes de "La Veu de Catalunya„ algú que s'atrevís a convertir en mites poètics, en sants de fantasía, el gloriós cavaller de Sant Jordi, Patró de Catalunya, i la verge Santa Eulàlia, patrona de la nostra Ciutat. Jerusalem, Jerusalem....

Ai, Barcelona, qui t'ha vist i qui et veu!

Benet de Monistrol.

Nota de la direcció.—El nostre company Dr. Selviati admirador devot del pulcre prosista en Carles Soldevila al·ludit en les ratlles anteriors ha escrit un article defensant el punt d'albir de «La Publicitat», el qual, per manca d'espai, no podrem publicar fins l'edició próxima.

Pel número pròxim

Cooperadors i Cooperatistes
per B. Farré

Els escèptics
per C. de Domènec

Motius de conversa
per Josep M.ª de Sucre

Saint-Simón
per Demòphil

Els morts parlen
per Francesc Gandía

El Deure de la Joventut
per J. Roure i Torrent

El Naturista (folletó)

Guspires
per Joan Forment

El propietari romà
per Cot de Reddis

i articles i composicions de Serra i Moret, Jordi, Dr. Salviati, J. Estadella Arnó i altres.

L'home i la terra

L'Assemblea de Rabassaires

Tal com havíem anunciat, el diumenge, dia 6, va celebrar-se en el Teatre Nou de Barcelona la magna assemblea de rabassaires de Catalvnya.

L'èxit de l'assemblea fou complert. Milers de pagesos de tots indrets de la terra catalana varen acudir a la crida de la Unió de Rabassaires. A l'hora senyalada va començar els parlaments en Francesc Riera quí, com a president de la Unió, presidia l'assemblea, el qual va dirigir una fraternal salutació a tots els concurrents.

Després varen ocupar la tribuna l'advocat Sr. Duran i Canyameras el qual va llegir una extensa memòria historiant la tasca feta per la Unió de Rabassaires i enumerant les ventatges obtingudes amb l'Unió. Parlaren després en Josep Ricart pel Penedés; en Pere Carol pel Llobregat; en Josep M.ª Maurell per la Costa de Llevant; en Astro Janer de Sabadell i en Jaume Sallés pel Pla de Bages. Finalment parlaren els coneguts propagandistes Ernest Ventós, Amadeu Aragai i l'advocat Sr. Companys, director del setmanari «La Terra».

Foren aprobades conclusíons ratificant els acords de l'assemblea del 6 de gener de l'any passat i de la reunió de delegats del passat mes de novembre; declarant que en representació legítima de tots els treballadors de la terra de Catalunya es reclama el prompte restabliment de les llibertats públiqaes i la promulgació d'una amnistía per a tots els delictes polítics i socials; i la remesa de missatges de salutació als organismes agraris dels forers de Galicia, dels arrendataris de Castella i dels jornalers d'Andalusia.

Acabada l'assemblea, els delegats varen reunir-se en l'estatge social de l'Ateneu Socialista de Barcelona examinant, discutint i aprobant diversos extrems relacionats amb la marxa de la Unió de Rabassaires de Catalunya i l'organització de propaganda dels seus principis i reivindicacions.

Entre les adhessions a la gran Assemblea n'hi havía una de molt efusiva del vallent lluitador gallec Bassili Alvàrez i entre les salutacions trameses n'hi havia una per l'infadigable propagandista de la redempció de les estepes castellanes, l'insigne escriptor Julio Senador Gomez.

Roturació de terres comunals

La Gazeta de Madrid va publicar el més passat un important decret relatiu a la llegitimació de la possessió de terres comunals convertides en propietat particular. Declarem que no'ns causa cap sorpresa el contingut d'aquesta disposició. El patrimoni comunal de l'Estat i dels municipis ha rebut tantes sostregades que a la fi ens haurem de resignar a guardar-lo en el registre dels records com les garantíes constitucionals i altres futeses per l'estil.

Particularment a Catalunya, les terres comunals s'han gairebé volatitzat, Allà on encara perduren és perquè estàn destinades a pastures o a boscos i no poden tenir altra aplicació. Però fins en aquests casos han sufert sensíbles mutil·lacions les quals ara trobaràn l'instrument providencial per sortir de les engunies que proporcionava la presencia de llur propi delicte als detentadors de la propietat pblica.

L'article 7tè. del decret de referència diu: *Los adquirientes de terrenos de propios o comunales por cesión INDEBIDA de los Ayuntamientos o Juntas administrativas podrán legalizar la posesión de dichos terrenos con arreglo a las condiciones siguientes:.....* No cal que esmentem aquestes condicions. Unicament hem de dir que si nosaltres haguessim redactat aquest decret hauriem dit: *Los adquirientes por cesión indebida restituirán a los Ayuntamientos o Juntas administrativas, sin excusa ni pretexto alguno, aquellos terrenos cuya posesión detentan, abonando a la respectiva comunidad los perjuicios ocasionados durante el periodo que han venido disfrutando de una riqueza pública que en ningún concepto les pertenecía.*

L'article 10 que autoritza la repartició de terres als caps de familia de cada terme municipal donarà lloc a tota classe d'abusos i obre les portes a la rapacitat d'aquell tipus expert en parar la xarxa en el corrent de la ignorància del poble. Els veins es creuràn feliços amb la perspectiva de tenir cada un una hectária de terra; però si's tracta de terres explotables i d'algún rendiment, la comunitat quedarà desposseida i d'aquí a poquíssims anys a cada poble hi haurà un propietari ric i poderós que dominará facilment als veins de una comunitat pobre la qual haurà de menester del ric per a tot.

El decret és curt i substanción. Podem assegurar que si no obre cap camí a la solució del vastíssim problema agrari, dona en canvi una punyalada més a la propietat comunal la qual, en molts cassos ha sigut la defensa dels interessos i dels mitjans de vida particular dels veins, i també la garantía i l'instrument de la llibertat llur.

Assemblea de vinyataires

Amb assistencia d'unes quatre mil cinc centes persones, va celebrar-se a Montblanc el 23 del passat desembre l'assemblea convocada per l'Unió de Viticultors de Catalunya.

Va presidir el Sr. Rendé, president de la Confederació de Sindicats Agrícoles de la Conca de Barbarà, que en obrir l'acte va cridar l'atenció del govern en la necessitat d'atendre més al benestar de quatre milions de viticultors que als interessos de mitja dotzena de capitalistes. Varen parlar també els Srs. Castellnou, pels vinyataires del Priorat i Falset: Robert, diputat provincial; Talavera. per la Federació Agrícola de la Conca de Barbarà; Oliveres, Elies de Molins, Rovira i Santacana, de la Unió de Vinyaters de Catalunya, prenent-se, per aclamació els acords següents:

Demanar al govern que faci cumplir la llei que prohibeix terminantment l'us d'alcofoll industrial en vins i begudes;

Demanar que sigui concedida la declaració de cullita i les guies de circulació de vins;

Demanar que la Junta de Crèdit Agrícola fomenti i vigoritzi amb la concessió de crèdits la tasca meritíssima dels Sindicats agrícoles.

Donarà idea de la importància de l'Assemblea de Montblanc, el nombre d'entitats i corporacions representades entre les quals hi havien 238 Sindicats i Federacions agrícoles i 23 Ajuntaments. Les adhesions foren igualment nombrosíssimes.

Apart de l'Assemblea pública, varen reunir-se els representants de les entitats agrícoles per a tractar la qüestió del crèdit agrari, acordant-se que una ponència formada pels senyors Pere Castellnou i Josep M.º Rendé i una Comissió del Concell de l'Unió de Vinyaters, redacti un projecte complert per a l'establiment del crèdit agrícola en les seves més diverses aplicacions.

Sobre les eleccions angleses

Un aspecte interessant

Encara que hem comentat abastament la victòria esplendorosa dels socialistes anglesos, creiem interesant posar de relleu la noble contribució que en el triomf de la democàrcia anglesa, han aportat dues velles nacionalitats d'un passat gloriós, profundament diferenciades ètnica i espiritualment de la vella Anglaterra aristocràtica i conservadora, i en certs aspectes molt semblants a Catalunya, per llur intensa vida industrial.

D'una part, al Nord, trobem *Escòcia* terra dels paissatges meravellossos, de les belles llegendes i de l'amor a la llibertat, i més al Sud, gairebé al mateix cor d'Anglaterra, el país de *Gales*, un poble gelós de la seva personalitat i d'un amor a la llengua nadiua, dificilment superior en altres terres.

Si observem un mapa polític d'Anglaterra veurem desseguida que la quasi totalitat de districtes d'Escòcia i Gales, han estat guanyats pels nostres companys socialistes, seguint-los els lliberals amb una votació nodrida i en últim terme els conservadors. Al territori de Gales, aquests han quedat gairebé eliminats.

La influència d'aquests dos pobles en la vida anglesa queda ben demostrada en els fets que senyalem, peró és més considerable encara, fins al punt de donar al Regne Unit els seus homes més eminents, en la política i en la direcció de les poderoses organitzacions sindicals i obreres, portant a les seves mans el pervindre d'un imperi de 400 milions d'habilitats.

Els fets que acabem d'esmentar són la millor contestació pels inconscients que prediquen un internacionalisme amorfe, pels fanátics d'un nacionalisme agressiu, i pels escèptics que no saben compendre l'agermanament de la nostra profunda catalanitat amb l'amor a tots els demés pobles de la terra.

J. Utrillo.

Resultat numéric de les eleccions angleses:

	Lab.	Lib.	Cons.
Anglaterra:	3.470.706	3.554.209	4.745.098
Escòcia:	520.491	395.050	436.682
Gales:	357.172	302.164	177.910

"EL MUNDO DE LOS NIÑOS"

Pel dia 24 del mes actual s'anuncia la publicació d'una revista setmanal de llengua espanyola, amb el títol que encapçala aquesta nota, amb objecte de divulgar entre els infants tot allò que pugui contribuir a la formació de llur caràcter, a l'enriquiment de llur intel·ligéncia i al desenrotllament de llurs facultats morals, per medi d'exemples, anècdotes, contes, historietes, il·lustracions, temes de ciencia i art, biografies, viatges, etc.

Com es veu «El Mundo de los Niños» tindrà un veritable caràcter educatiu i la seva difusió pot interessar a pares, mestres, educadors i tots els qui es preocupen per la direcció racional de l'infantesa.

La nova revista, impresa a dues tintes en paper satinat, es vendrà al preu de 20 cèntims. L'import de la suscripció trimestral es de dues pessetes.

Les comandes i suscripcions s'han d'adreçar a l'Administració, carrer de Sant Pau, 95, Barcelona.

La crisi de l'organització obrera

El Sindicat Unic de la Metal·lúrgia

Ens ha estat tramès el següent document:

Els sota-signats, obrers que en virtut de la voluntat de les seccions, constituim la Junta del Sindicats de Metal·lúrgics, hem de fer una termidant i definitiva declaració:

Es fals en absolut que l'Assemblea, com diu «Solidaridad Obrera», desqualifiqués la Junta dimissionària, per aclaparadora majoria de vots des del moment què no es va voler discutir l'actuació de l'esmentada Junta.

La tàctica fou la mateixa del ple de Granollers. Calía evitar que es parlés, i s'aconseguí.

L'Assemblea celebrada el dissabte, dia 12 del corrent, marcarà una data de vergonya per als metal·lúrgics que sentin per a l'organització els afectes més sincers.

No caurem en la tàctica de la difamació. Ultratjar i mentir a consciéncia, que sembla la gran panacea actual, contra qualsevol company que no declari determinada idea o procediment.

Per tant, nosaltres, massa integrant d'aquestes multituds que desitgen emancipar-se de tota tirania i explotació, considerem que no podem conviure amb els que en nom de la llibertat collectiva i individual violenten la una i l'altra.

Declinem, doncs, tota responsabilitat, separant-nos en absolut dels que s'han erigit en mals pastors del poble obrer de Barcelona.—Francesc Vall, Josep Jové, Joan Roca, Josep Homs, Manuel Vall, Josep Doménec, Vicens Orteli, Toribi Castellanos i Francesc Viladomat.

Vària

Aquest artista i home d'acció infadigable que és el poeta Josep M.ª López-Picó ha publicat no fa gaire, junt amb el llibre *«Cinc Poemes»*, de que ja s'ha parlat aqui, un recull de judidis crítics i de comentaris ideológics, que intitula *Entre la crítica i l'ideal.*

Llibre de impressions personalíssimes i de judicis sovint paradoxals, ofereix un panorama intel·lectual molt vast, sempre interessant i suggeridor. Recullim les breus línies consagrades al nostre company Alomar:

«Taine digué de Bonaparte que pensava les coses i no els mots.

«L'Alomar pensa els mots i juga amb el pensament dels mots entre l'abstracció de l'home (com a l'hora de l'alba de les revolucions) i l'abstracció dels mots (com al casvespre de l'ideal a l'hora precisa de la crítica».

Lluny o prop del pensament de Lòpez-Picó, cal en aquesta terra de *dilettantisme*, seguir la seva obra incessant amb respectuosa admiració.

Imp. Bibliotheca.-Llovera, 15.-Reus

Folletons de JUSTICIA SOCIAL
19 Gener 1924

DOCTRINES SOCIALISTES N.º 8

: PEL CAMÍ DE L'ALBA :

BREVIARI SOCIALISTA

Descans

Ara reposarem aquí, sota el pòrtic ruinós d'aquesta ermita romànica. Encara que vegis les curtes arcades desconjuntades, no tinguis por, no caurà. El sol i les plujes han consumit les pedres, però és construida amb seny i elegància i s'aguantarà per molts anys.

Repara com tots els cims més bells d'aquesta terra s'han convertit en una llàntia de la pietat popular. Les xiques Mare-de-Deus brillen melangiosament en les tenebres d'aquestes naus primitives. En l'amplitut de les grans serralades, llur presència confirma la impressió de la més completa soletat. Sols estarem, company, a l'ombra d'aquest pòrtic i ens lliurarem per uns moments de la xardor del sol que tot ho neguiteja i tot ho vivifica.

Com escauria de veure arribar per aquests caminets les amables figures del passat, dels temps en els quals aquestes ermites florien en cada cimerol com una planta de la terral Els ciutadans Joan Fivaller i Pau Claris pendrien seient en el pedriç d'aquest atri amb una dignitat senyorívola. L'improvitzat caballer, en Francisco Verntallat entraria amb els ulls baixos i un posat temorenc. El brau remensa, en Pere Joan Sala, cobriria amb un geste ample la clariana de l'arc mesquí. El generós bandoler, en Perot Rocaguinarda, tindria una mitja rialla tranquila en el seu rostre d'emperador romá. I el Fadrí de Sau, amb els ulls brillants i neguitosos miraría a tots cara a cara com si vulgués endevinar els més pregons pensaments.

Diria en Fivaller:

—Nosaltres hem salvat les llibertats de la terra i els drets de la Ciutat elevant les prerrogatives de la democràcia per demunt dels privilegis reials.

Diria en Pere Joan Sala:

—Nosaltres hem donat la vida per a lliurar els nostres companys de l'estigma de l'esclavitud.

Diría en Rocaguinarda:

—Nosaltres hem castigat la rapacitat dels homes i hem venjat els ultratjes inferíts als humils i als indefensos.

Esdevindría un silenci llarg i penós. El Fadrí de Sau, incisiu, enèrgic, posant la mà a l'espatlla d'En Verntallat i sacsejant-lo, preguntaría:

—I vos, traidor, que hi dièu?

En Verntallat, amb un esforç, es posaria dret en mig de l'atri, exclamant.

—No he sigut traidor als meus companys pagesos. Volia que sense efusió de sang els remenses quedessin lliures de la càrrega dels mals usos i sabía que unicament un poder superior al dels Senyors podia donar-nos el triomf.

Aleshores en Pere Joan Sala no's podría contenir i proclamaria amb èmfasi:

—El poder del poble está per sobre dels senyors i del rei.

—Si; peró els senyors—respondría en Verntallat—varen atuír el poble i us varen portar a la forca. Sense la sentencia del gran rei, els pagesos de remensa no haurien pas devingut lliures.

El dupte feriria a l'ingenu capdill Sala, mentre en Fivaller i en Claris comtemplarien estranyats aquesta escena. A la fí, preguntaria en Fivaller:

—De que parlen? No saben que la Ciutat ho és tot? No saben que la Ciutat dicta les lleis i les imposa? No saben que la Ciutat és la sintesi del be común i que tots els estaments la integren? Quin és el vostre plet? Quina és la vostra causa?

Duptaria més i més en Pere Joan Sala i li entraria la sospita de si tenía raó la plebe insolent que el guaitava amb curiositat quan ell arrossegat per tres ases anava carrer de Regomir avall, de la presó del veguer a vora mar, a on varen penjar-lo i esquarterar-lo.

Tots callarien fins que la veu d'En Rocaguinarda, diría amb to solemne:

—Ciutadà Fivaller, vos sou un home civil i recte, però la vostra Ciutat moriria en les nostres mans. La llei més alta, la causa mes santa, és la de l'últim dels homes. El que no te força per aixecar-se, el que troba tots els camins tancats, l'eternament vençut, l'esclafall, presenta a les consciències pures la suprema vindicació. Aquest home que vos, Fivaller, no coneixeu, no reclama un lloc entre els estaments ni una participació en el govern de la ciutat. Com que no te res, ho vol tot. Com que mai ningú no's recorda d'ell, ell contrau el pensament universal. Ell te una llei i una mesura per a tots. Feu-li pas, que ell porta el secret de la pau i de la justicia. Mentres ell no triomfi, nosaltres ensenyarem als homes a fer-se la part i a pendre's la justícia amb llurs propies mans.

En Fivaller, aixecant-se, respondria sense immutar-se:

—Si el vostre llenguatje té algun sentit, si el vostre home existeix, veniu a la Ciutat. La Ciutat és de tots.

I afegiria cordialment en Pau Claris:

—Homes, estimeu la terra, que la terra nostra mare ens estima i es dona a tots nosaltres.

Mes en Rocaguinarda llençaría aquestes darreres paraules:

—La terra es escassa per nosaltres i la Ciutat ens rebutja. Hem de guanyarles amb la sang. Darrera nostre no qnedará ningú plorant llágrimas inconsolables. Veniu, company Sala! Anem Fadrí! No volem una Ciutat i una terra a on hi cap tot-hom, fins el mateix Vemtallat. Anem!

Se'n anirien pels caminals trencats tapats de bardisses, i darrera d'ells, en Fivaller i en Claris marxarien per la vía mes ample I repararíem com en Vemtallat, en quedar sol, parlant amb sí mateix, diu:

—Tant mateix hi ha aventatja en sapiguer escullir el camí mes facil. Quau me convingui el poble, tindré el poble. Quan necessiti el rei, aniré amb el rei. Lo demés ès fullaraca. Ben mirat jo soc indispensable a la terra, i la meva llevor no's pot perdre...

Are que la fantasía es fora, sembla encare que quedin gravades en les tres pedres de l'arc aquestes paraules: *rebeldía, civisme, vilesa.* Les pedres resten desconjuntades com els conceptes que expressen aquests mots definitius. Perque en un extrem del civisme hi trovem la rebeldía i en l'altre la vilesa? No podríem construir el nostre arc amb una sola peça? Potser en el camí que ens toca seguir encare trovarem un bloc prou macís per a sostenir tot sol l'ampla arcada del nou edifici.

M. Serra i Moret

(Seguirá).